

פנינה ומשי - הפרק הסודי

הלב שלי מאיץ כשאני ניגשת לפתוח את הדלת. בן יצא מהבית, נישק את שתינו נשיקה ארוכה, נשם את ליאה ואחר כך אותי, ממלמל מילים של געגוע וחמק מחדר השינה, הותיר אותי להתמודד עם בואה של המטפלת האלמונית שהוא שכר. ועכשיו הדפיקות האלה בדלת, שמבשרות על האישה הזרה העומדת מהצד השני ומחכה לחדור לתוך החיים שלי, לראות כל צעד שאני עושה, ולהשאיר אותי תוהה מה היא חושבת.

אני מחזיקה את ליאה הישנה על הידיים, התינוקת שלי, שלחצתי וצעקתי וקיבלתי לזרועותיי לפני שבוע. פותחת את הידית ועומדת משתהה מול הבחורה הצעירה שמחייכת אלי. אתה צוחק עלי...

היא נראית בת עשרים, לא דקה יותר. למען האמת, היא נראית בת עשרים, עם גוף ופנים של בת שש עשרה חסרת דאגות ונמרצת. אני לא אתפלא אם הוא בחר אותה מתוך קטלוג. כן, נאני קטלוג, זה יכול להסביר את הבחורה המושכת העומדת מולי ומתחילה להראות מבולבלת. "גברת סטורם?" היא מוציאה את המילה הראשונה מהפה, חיוך קטן עדיין מרוח על שפתייה. "כן." אני מיד מעלה את החזות הרצינית שלי, שתדע עם מי יש לה עסק. אתה עוד תשמע ממני בן סטורם!

"אני תמרה, המטפלת."

תמרה. הוא גם בחר את השם הכי אקזוטי שהוא מצא? אולי זה בכלל לא השם שלה. אולי קוראים לה איזה מגי או קריסטל והיא החליפה למשהו יותר מושך.

"שלום." אני עונה ברשמיות תוך מאמץ לא פשוט להפסיק לחשוב על כל הדברים שאני אעולל לו בתגובה על זה.

היא מחייכת חיוך מתרחב.

"אני יכולה להיכנס?"

את יכולה לקחת את הגזרה שלך, עם המותן הצרה והטי שירט הצמודה, ונעלי ספורט שלבשת בניסיון פתטי להעמיד פנים שבאת לעבוד, וללכת מכאן.

"סליחה." אני פותחת את הדלת, היא נכנסת בצעדים קלילים פנימה, אני סוגרת את הדלת ועומדת מולה מתוחה.

"זה מביך." היא מצחקקת. יופי. הוא שכר לי מטפלת צחקקנית. "אבל זה תמיד מביך בהתחלה." מאיפה את יודעת? את נראית כאלו הרגע סיימת את בית הספר היסודי, מתי הספקת לצבור ניסיון בכלל?

"כן, קצת." אני מושכת בכתף. "תרצי לשבת?"

"בשמחה." היא חוצה את הסלון, מתיישבת על הספה הבהירה ומשלבת רגליים ארוכות בתוך ג'ינס דהוי. אלוהים, היא יכולה לעשות תחרות עם נטאשה, לא ברור מי תנצח, כרגע הן בתיקו ואני מפסידה הרחק מאחור עם הרגליים הקצרות להחריד שלי.

"את רוצה להכיר בינינו?" היא מחייכת לתינוקת שישנה בזרועותיי.

"תמרה, זאת ליאה." אני מצליחה לחייך בפעם הראשונה מאז שהעיניי שלי נתקלו בה.

"היא מקסימה." היא נשמעת כנה. "יפהפייה אמיתית."

היא באמת יפהפייה. והיא דומה לו יותר בכל יום שעובר.

"כמו אבא שלה." אני מתחרטת שאמרתי את זה בשנייה שהמילים יוצאות. עדיף שהיא לא תחשוב

שהוא מדהים. עדיף שהיא תחשוב שהוא איזה גבר מכוער ומשעמם. לא הגבר המדהים שמתמודד איתי

כבר שנה בהצלחה מסחררת, מפתיע אותי כל פעם מחדש, ואוהב אותי בלי גבול. בכלל, עדיף שהיא לא תפגוש אותו.

"אז, היא מרימה את עיניה, חומות וגדולות מתחת לשיער חום ארוך שאסוף בגומייה. "אולי תספרי לי מה בדיוק את צריכה."

מה אני צריכה? אין לי מושג מה אני צריכה. ילדתי לפני שבוע, היום והלילה שלי מתמזגים אחד לתוך השני בלי הבחנה, אני מנסה להבין מה אמור לקרות בשעה הקרובה שלא לומר בדקה הקרובה, בדרך כלל לא מגיעה לשום תובנה מדהימה. מה אני צריכה...

"אני לא יודעת." אני מרשה לעצמי להראות לה צד קצת פחות בטוח שלי.

"אז אולי תספרי לי למה שכרת אותי?" היא לא נראית מתרגשת ממני.

"בעלי, בן, חשב שלא תזיק לי קצת עזרה. הוא חוזר מאוחר מעבודה והוא לא אוהב את המחשבה שאני לבד כל היום. אני לא נחה מספיק ובמקרה שלי זה לא כל כך טוב."

"במקרה של אף אחת." היא שוב מצחקקת. אלוהים, את בטוחה שאת לא בת שש עשרה?

"אני מניחה שאת צודקת. פשוט, אני עוצרת לרגע, מתלבטת אם להגיד משהו. "יש לי איזה מצב רפואי ואני צריכה לשמור על עצמי."

החיוך שלה יורד, היא מרצינה מיד. או, ככה היא נראית קצת יותר מבוגרת.

"מצב רפואי?" היא חוזרת על המילים שלי. "משהו שאני צריכה לדעת?"

היא ממילא הולכת להיות פה כל הזמן. עדיף שתדע.

"יש לי מאניה דפרסיה. זה לא ביג דיל, רק משהו שאני צריכה להשגיח עליו." אני מקווה שאני לא מגמדת את המצב יותר מדי. אבל אין סיבה להיכנס ליותר פרטים.

"או קי, אז מה זה אומר?"

"בגדול, שאני צריכה להקפיד על השינה שלי, לאכול, את יודעת, לייצר לעצמי איזו שגרה. עד כמה שאפשר." אני מורידה את העיניים לתינוקת שלי. לייצר שגרה, כששוכרת השגרה האולטימטיבית מונחת עליי. רק לי זה נשמע מצחיק?

"או קי, אז את צריכה את המנוחה שלך, את מניקה?"

השאלה שלה מפתיעה אותי.

"כן." אני מרימה את העיניים.

"ואיך הולך לך?"

היא נשמעת כאילו היא באמת יודעת על מה היא מדברת.

"זה לא פשוט, אבל ג'ניס, המיילדת שלי, אמרה שזה יעשה יותר קל עם הזמן." אני מושכת בכתף. "זה באמת יעשה יותר קל. מה עשית לפני הלידה?"

הבחורה שואלת הרבה שאלות.

"אני כותבת בלוג, ומציירת, ויש לי עסק חדש שהשותפה שלי מנהלת כרגע. לייף סטייל. זה ממש רק בהתחלה." אני לא יכולה שלא להתרשם מעצמי לרגע. לפני שנה נחתי בלונדון בלי מושג מה אני הולכת לעשות עם עצמי, ועכשיו אני עושה את כל הדברים האלה. באמת הספקתי הרבה, וזה אם לא לוקחים בחשבון את המזימות, הפיתויים, ברצלונה הארורה, החתונה, ירח הדבש, וליאה. התוספת האחרונה. וואו.

"נראה לי שהבנתי." היא מחייכת חיוך קטן, "אז מה דעתך ללכת לנוח?"

כבר? היא לא מבוזזת זמן. אבל אני לא בטוחה שאני רוצה להשאיר את היצירה המושלמת עם אישה זרה. אולי כדאי שביום הראשון היא תסתכל עלי, ותלמד להכיר את ליאה.

"אני לא עייפה." אני לא רוצה להעליב אותה. "אבל אני אשמח לכתוב קצת. וממילא ליאה ישנה. אני אניח אותה בעריסה לידי, אם אצטרך אותך אקרא לך. איך זה נשמע?"

אני מרוצה מהתשובה שלי.

"נשמע מצוין. תראי, גברת סטורם," אני לא רגילה שקוראים לי ככה. "תינוקות בגיל של ליאה, בעיקר אוכלים וישנים. אז אם יש עוד דברים שאת רוצה שאני אעשה, אל תתביישי לבקש."

עוד דברים ?

"למה את מתכוונת?" אני לא בטוחה שאני מבינה.
"את יודעת, אני פה בשביל לעזור. לקפל את הכביסה, לסדר את הבית, לבשל לך. היא מושכת בכתף בחיוך ההוא שלה.
"באמת?" אני מעקמת את הפרצוף.
"כן. באמת. עוד דבר שלא תצטרכי לעשות אחר כך ותוכלי לנוח."
או קיי, זה נשמע ממש טוב. אולי הבעל הזה שלי בכל זאת ידע מה הוא עושה.
"טוב, אני חושבת שאנחנו נלך לחדר השינה עכשיו. את יכולה... לעשות מה שנראה לך שצריך לעשות." אני באמת לא רוצה להעמיס עליה ביום הראשון.
"יופיי. תקראי לי אם את צריכה משהו." היא קמה במהירות, אני שוב בוחנת את הגזרה שלה, דקה וחטובה. לעזאזל איתך בן סטורם.
אני עוברת במסדרון, מניחה את ליאה בעריסה החומה, שבעלי, בעל ידיי הזהב בנה לה, פותחת את המחשב ומקלידה.

יום שלישי

2 ביולי 2013

בסופו של דבר היא הגיעה. צעירה וצחקקנית, מלאת מרץ, כמו מראה נוראית מול עיניי העייפות שרק מתחננות לישון. ואני שוב נאבקת בכל מחשבה שמאיימת להיכנס לתוך הארמון הקטן שלי, שלנו, נאבקת בכל כוחי. לסלק את המחשבות על הבחורה הצעירה שבאה לעזור, לחבק, לנקות, לבשל, ולשלוח אותי למיטה מובסת אחרי עוד לילה לבן.
אולי אני צריכה להגיד לה ללכת? אולי אני צריכה להילחם עוד קצת על המקום שלי, על האמא שבי, שרוצה לעשות הכל לבר.
הוא אומר שאני לא כמו כולן, ושאני מושלמת ככה. כמו שאני. ואני רוצה להאמין לו, אני רוצה להיות מושלמת. אבל אני לא. אני עייפה, מרוסקת, סדוקה לפרקים, משוגעת מהורמונים אכזריים ושדים ישנים, נאבקת בכוחותי האחרונים על שפיותי. הוא אומר שאני מדהימה ואני שומעת, ומתקשה להאמין. ועכשיו אישה צעירה עם כוחות שאין לי באה ומטלטלת את מה שנשאר לטלטל. ושוברת את מה שבקושי הצלחתי להשאיר שלם. בכוחות חדשה או בטרנינג דהוי אני עדיין מיוחדת. ואני עדיין אוהבת ואני עדיין מתפללת כל לילה, רגע לפני שהעיניים נעצמות. לשקט.

טליה סטורם: מרי פופינס הגיעה...

בן סטורם: אהובה שלי ☺ התגעגעתי אלייך.

טליה סטורם: אני אשמח לראות את הפרוסקט.

בן סטורם: ?

טליה סטורם: שממנו בחרת את המטפלת הכי לוחטת בעיר !!!

בן סטורם: היא לוחטת? כי אני חושב שבדיוק התבטלה לי פגישה ואני חייב לקחת משהו מהבית ☺
טליה סטורם: זה לא מצחיק בן, חשבתי שאני מקבלת איזו גברת נחמדה בת חמישים, לא את הגרסה האימהית של משמר המפרץ.

בן סטורם: היא באה לעבודה בבגד ים אדום? ! את זה אני צריך לראות...

טליה סטורם: בן...

בן סטורם: טליה ☺

טליה סטורם: ברצינות, מה הקטע?

בן סטורם: מה הקטע טליה?

טליה סטורם: היא צעירה נורא. מה היא מבינה?

בן סטורם: אני יודע שהיא צעירה. זה מה שחיפשתי.

- טליה סטורם: למה?
בן סטורם: למה?
טליה סטורם: כן בן, למה.
בן סטורם: כי את צעירה, וחשבתי שיהיה נתמד אם תהיה בבית מישהי שתוכלי לדבר איתה, וחוץ מזה, היא עדיין לא אמא בעצמה.
טליה סטורם: או?
בן סטורם: אז היא לא תוכל לשפוט אותך על האימהות שלך, כי היא לא חוותה את זה בעצמה. לא שיש מה לשפוט, אבל אני יודע איך הראש שלך עובד יקירתי.
טליה סטורם: חשבת על זה?
בן סטורם: אני חושב על הכל טליה. אז מה היא עושה עכשיו?
טליה סטורם: אני חושבת שהיא מסדרת את הבית או מבשלת או מקפלת כביסה. אני לא בטוחה.
בן סטורם: טוב מאוד. למה את לא נחה?
טליה סטורם: כי אני מדברת איתך 😊
בן סטורם: עד כמה שזה נפלא, אני יודע כמה ישנת (או לא ישנת) הלילה. לכי לנוח.
טליה סטורם: זה יותר כיף.
בן סטורם: אני יודע. לכי לנוח.
טליה סטורם: אני אוהבת אותך. אל תבוא לפני חמש.
בן סטורם: למה?
טליה סטורם: כי היא הולכת בחמש 😊
בן סטורם: אני אגיע בארבע 😊
טליה סטורם: אם כך אני חושבת שאני לא אצליח לנוח היום. משהו צץ...
בן סטורם: טליה, לכי לנוח יפהפייה.
טליה סטורם: היא באמת לוהטת.
אולי אני צריכה להפסיק להגיד לו את זה.
בן סטורם: אם את אומרת.
טליה סטורם: אני אומרת.
בן סטורם: ובכל מקרה, יש לי ישיבה דחופה בארבע.
טליה סטורם: הכל בסדר?
בן סטורם: כן. שום דבר שצריך להדאיג אותך.
טליה סטורם: עכשיו אני דואגת 😊
בן סטורם: לכי לנוח. נתראה בערב. נשיקה לקטנטונת.
טליה סטורם: כשהיא תקום. אני לא עושה שום תנועה מיותרת סביבה. שתישן בשקט...
בן סטורם: היא החזיקה אותך ערה הלילה, הא?
טליה סטורם: כמו כל לילה. זה יסתדר, או לפחות זה מה שאומרים.
בן סטורם: זה יסתדר אהובה. אני כל כך אוהב אותך. את עושה עבודה מדהימה.
טליה סטורם: גם אתה. אני מתגעגעת אליך.
בן סטורם: ואני אלייך. אני חייב לזוז.
והוא מתנתק, משאיר רק את הגעגוע שלו בחדר השינה שלנו, ואותי תוהה מה מרי פופינס עושה לי בבית.